

Co by Kristus udělal na mém místě?

K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. (1Pt 2,21)

Dříve než se dostaneme ke Kristu, zkusme si cvičně položit otázku, co by na mém místě udělal kupříkladu Albert Schweitzer. Jak by se zachoval nositel Nobelovy ceny, geniální varhaník, filozof, teolog a lékař, kdyby se mu doma začali množit mravenci, o švábech a myších ani nemluvě? Z toho, co o něm víme, zřejmě by na ně nelíčil pasti ani nesypal jed, natož aby mravenečka zašlápl. To vím naprosto přesně, protože mi to říkala maminka. Schweitzerovo jméno nosím v paměti od nejútlejšího dětství. Když jsem totiž zkoušel botičkou šlapat po mravencích, maminka mi vyprávěla o lékaři z Lambaréne, který by nikdy nikomu neublížil, protože byl hodný a měl rád černošské děti i hmyz. Což se posléze potvrdilo četbou jeho životopisu a literárního odkazu.

Tak to bychom měli, a nyní ke Kristu, co by asi tak s mravenci udělal na mém místě Ježíš? Popravdě řečeno, nevím, ale jsem rád, že maminka, co se mravenců týká, obezřetně mluvila více o Schweitzerovi než o Pánu Ježíši. Ono totiž velmi záleží na tom, jakou kdo máme od dětství o Kristu představu, třebaže ta se s věkem, prostředím a také zkušenostmi trochu mění. O Ježíši například víme, že je obraz Boha neviditelného, ale znáte to, sedíte dlouho před obrazem a najednou v něm zahlédnete, co jste dříve neviděli. Nicméně kdo jsme byli od dětství vychováni v křesťanském prostředí,

nosíme v sobě obraz Krista, který ze své mysli jen tak nedostaneme, jsme jím navždy determinováni. Musíme proto dlouho sedět před Kristem, abychom jeho obraz ještě jinak a nově uviděli. Většinou a naštěstí je to obraz hodného a dobrého Pána Ježíše, který zachraňuje ztracenou ovečku. Jenomže já si vůbec nepamatuji, že by mně maminka nebo nějaké učitelka z nedělní školy kdy řkala, že by Pán Ježíš nikdy nešlápl na mravence, anebo že by nelíčil pasti na hlodavce. Přesto však se mi představa Ježíše, jak sype jed, po kterém hlodavci pochcípají, dost přičí. V každém případě ale bude dobré si představu o dobrém Ježíši potvrdit či upravovat studiem Bible, i když ani to není tak úplně jednoduché, jak hned uvidíme.

Vyprávěl mi totiž jeden český hinduista znalý Bible, že Ježíš byl zlý, protože proklel strom a ten uschl, jednoduše ho zahubil. Nesdílel jsem sice jeho názor, nicméně je pravda, že Ježíš jedl zabitého beránka a taky ulovenou a života zbavenou rybu. Což nás křesťany může uklidit, Ježíš nebyl vegetarián. Nemusíme si tedy dělat velké starosti, když zlomíme králíkovi vaz, stáhneme ho z kůže, rozporcujeme a sníme. Podle všeho by to Ježíš klidně udělal taky, kdyby měl hlad.

Jenomže Ježíš byl docela drsný někdy i na lidi! Udělal si důtky a šlehal jimi po obchodnících v jeruzalémském chrámu, třebaže tam v exchange office sloužili poutníkům z ciziny, aby si mohli vyměnit peníze, za ně koupit obětní zvířata a tak pak obětovat Bohu. Dokonce jim rozbíral jejich obchodní stánky a v chrámovém nádvoří rozházel mince po zemi. Ale ani to ještě není zdaleka všechno z poněkud nestandardního jednání našeho milého Pána Ježíše. Používal invektivy na adresu nejzbožnějších židů, že jsou obílené hroby a pokrytci. A jindy, když se ho narovinu ptali, jestli přišel od Boha, nutil je napřed, aby oni odpověděli na jeho otázku ohledně Jana Křtitele, jinak jim vůbec neodpoví, a neodpověděl!

Tak tedy co by udělal Ježíš na mém místě s mravencem v koupelně, v kuchyni nebo v kanceláři? Popravdě stále ještě přesně nevím. Zdá se, že je to s blankokřídlym hmyzem těžší, než jsem si myslel, dokonce těžší než s lidmi. A proto bude dobře se víc zaměřit právě na mezilidské vztahy a pokoušet se odpovídat na problematiku našeho života, jak nejlépe budeme umět. Podobně, jak o tom vypráví kniha V jeho šlépějích od Charlese M. Sheldona. Třebaže je dnes už téměř zapomenuta a místy se zdá křesťansky naivní, stále patří mezi největší bestsellery světa, s třiceti miliony prodaných výtisků se řadí na třicáté šesté místo. Řeší se v ní křesťanský životní styl, kariéra a byznys. Přičemž se překvapivě ukazuje, že na tyto otázky lze mnohem snadněji odpovědět než na problematiku obtěžujícího hmyzu. Asi proto, že Ježíš doopravdy více řešil lidi než zvířátka. Jenom nevím, jestli raději nezůstaneme u spekulací ohledně mravenců, protože zařadit se podle toho, co by udělal Ježíš na mém místě ve vztahu k manželce, k dětem nebo k hříchu, který mě neodolatelně svádí, či peněz, to bývá opravdu hodně bolestné, třebaže odpověď najisto známe. Zatímco s mravencem býváme prakticky hotoví hned, navzdory Schweitzerovi.

Bronislav Matulík

Pubertální revoltou blíž ke Kristu

Příběh Sandry Němečkové

Narodila jsem se jako první dítě nevěřícím rodičům chvílku před sametovou revolucí. Rodiče byli mladí, dítě chtěli, protože prý lidé s dětmi měli lepší podmínky pro život než ti bez dětí. Jako malé miminko mě podle rodinné tradice chtěli nechat pokřtít. Byl to zvyk a způsob, jak do rodiny přijmout kmotra dítěte. Tento důvod katolickému knězi k pokřtění dítěte nestačil, tak se této role ujal pravoslavný kněz. Rodičům bylo vcelku jedno, které církvi mě upíší.

Pak přišla revoluce, narodila se mi sestra, a když mi byly tři roky, rodiče se rozvedli. Protože nová doba přála mladým, nespoutaným, bez závazků. Zůstaly jsme se sestrou a maminkou samy. Mamka chvíli v pravoslavném kostele uklízela a prodávala svíčky. My se sestrou chodily na náboženství k hodnému starému knězi.

Když mně bylo deset let, trávila jsem většinu volného času s kamarádkou venku. Jednou v neděli jsem byla u nich dopoledne, ale když jsme se domlouvaly na odpoledne, neměla čas. Šli totiž celá rodina do shromka. Mohla jsem jít s nimi. Tak jsem začala chodit do Křesťanského společenství, respektive do nedělní. Líbily se mi písně ve shromáždění, milí lidé a bonbony, co se v nedělce rozdávaly za znalost biblických testů. (Já dostávala hlavně lipo jako cenu útěchy za neznalost. Ale lipo já tehdy měla hrozně ráda.) O rok později jsem jela na kemp Biblické jednoty, kde jsem uvěřila a další rok i poznala svého, dnes už, manžela.

V káesku jsem se později nechala jednoho mrazivého listopadového dne pokřtít v rybníce, protože jsem dospěla k rozhodnutí nepřijmout svůj první křest.

Maminka si někdy v té době našla svého současného partnera, se kterým má další dvě děti. Možná jste je někteří viděli v besídce nebo na sborovce, kam jsme moji malou sestru brali.

Maminka ale později začala mít obavy, do jaké sekty jsem to začala chodit. Měla i tendence zakázat mi tam chodit. Takže tak jako běžní pubertální rodičům vzdorují různými způsoby, moje sestra např. zkoušela kouřit a pít alkohol, já začala chodit do církve a více se tam zapojovat. Mé rodině, kde všichni pracují v pohostinství, se sestřin způsob života zdál přirozený, jen já byla jiná.

Když o pár let později poznali Honzu, zjistili, že všichni křesťani nemají „vymyté mozky“, ale jsou i docela normální. Dnes už občas přijdou do Soukenické, když máme svatbu například, nebo požehnání dětí. Počítám tak ještě tři, čtyři děti a nebudou se





bát přijít vůbec. Zatím se odvažují v běžnou neděli jen na kávu. Ale ani to není moc často, pocházím totiž z Mariánských Lázní a rodiče sem nejezdí moc často. V současné době s manželem Honzou vychováváme tříletou dceru Amátku Lindu a osmiměsíčního syna Simeona Jana. Modlíme se za to, aby se i oni jednou rozhodli odevzdat svůj život Pánu Bohu.

Sandra Němečková

Exodus

Kázání od května na pokračování

Základní událostí dějin Božího lidu je exodus – vyjití z otroctví ke svobodě. Křesťané by řekli znovuzrození k novému životu skrze křest. Jenomže tím celé drama života víry nekončí, ale teprve začíná. Otroci vyšli z Egypta, jako my vycházíme ze svého starého způsobu života, ale překvapivě si s sebou dál neseme otrocké myšlení, návyky a strachy.

Záleží samozřejmě na tom, jak veliké bylo zotročení a jak dlouho trvalo. V případě Izraele přes 400 let a podrobení bylo totální včetně toho, že egyptský panovník rozhodoval, kdo bude a nebude žít a kde a jak se bude uctívat Hospodin. Z generace na generaci slábla víra v Boha Abrahama, Izáka a Jákoba a sílila nevíra, že by snad

někdy mohl být Izrael svobodný a že by Hospodin splnil, co kdysi slíbil praotcům. Představit si to můžeme letmým pohledem do naší historie. Před 400 lety zakoušela stará Jednota bratrská krátké období duchovní a politické svobody, aby pak po bitvě na Bílé hoře následovala násilná rekatolizace a přišlo tzv. 300 let temna. Anebo jak se nám zdálo na začátku 80. let minulého století téměř nepředstavitelné, že by komunistická totalita mohla padnout, aby se pak u nás zhroutila během jediného týdne.

Anebo jinou ilustraci uvedme, lidé ve vězení, když uvěří, přijmou Krista do svého srdce, jsou naplněni Duchem svatým a vyjdou do svobody, i tak s sebou vláčí minulost. Jsou znovuzrozeni a pokřtěni, přesto nesou s sebou dál všechno to, v čem a jak byli vychováni, včetně starých závislostí. Okamžikem víry se stali Božími dětmi, ale to neznamená, že by tím pádem jako mávnutím kouzelného proutku získali pracovní návyky, uměli žít spořádaně v manželství, byli vzornými rodiči a dokázali všem dřívějším závislostem hravě říkat ne. Už jenom ten šok, že vyšli do svobodného světa!

A o tom přesně je kniha Exodus. Vyjitím to začíná a po krátké euforii ze svobody přichází náraz na překážky, nepohodlí, ohrožení, strádání, hlad a žízeň – zkrátka poušť. Po exodu je nutné se naučit nově žít, nově pochopit svět i Pána Boha a přijmout i nová pravidla pro život, protože všechno je jinak. Modleme se za to, aby nám Pán Bůh dal dobře slyšet slova z knihy Exodus pro náš křesťanský život a abychom dokázali zvládat cestu ke svobodě.

Bronislav Matulík



Ovoce Ducha svatého

Program v čase Letnic

Nacházíme se v čase po Velikonocích před Letnicemi, tedy v období očekávání daru Ducha svatého. Od května do června nás čeká devět biblických hodin, čehož využijeme ke studiu devatera ovoce, které Bůh skrze svého Ducha pěstuje v nás křesťanech.

V listu Galatským čteme pozoruhodné a kontrastní seznamy lidského chování: *Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci... Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.* (Gl 5,19-23)

V evangeliu Ježíš říká: *Zasad'te dobrý strom, i jeho ovoce bude dobré. Zasad'te špatný strom, i jeho ovoce bude špatné. Strom se pozná po ovoci.* (Mt 12,33) Z tohoto pohledu budeme na následujících biblických hodinách zkoumat své životy. Cílem nebude, abychom se stali odborníky na jednotlivé druhy plodů Ducha, ale abychom přinášeli Bohu i lidem kolem sebe vskutku dobré a chutné ovoce.

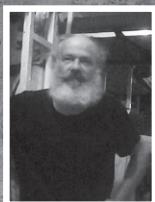
Bronislav Matulík

LETNICE • 2017

Pražské ekumenické setkání vděčnosti

Moc Ducha v slabosti těla

Příběh humanitárního pracovníka
PETRA JAŠKA
ze súdánského vězení,
který je svědectvím o Boží milosti,
síle modlitby
a o úspěšné intervenci české diplomacie.



4. června 2017 • 17.00 hodin
Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15

Pozvání přijali:

Petr Jašek, křesťanský humanitární pracovník mezinárodní organizace Hlasu mučedníků

Daniel Fajfr, předseda Ekumenické rady církví a Rady Církve bratrské

Daniel Kaleta, kazatel Sboru Církve bratrské v Kladně

Hrát bude kapela **Worship Vision**

Wwision

Připravuje Sbor Církve bratrské v Praze 1 ve spolupráci se Sborem Křesťanské společnosti Praha

Pozvání na sportovní odpoledne

Radonice – 17. června 2017 od 13.30 hodin

Rádi bychom vás i vaše přátele pozvali na sportovní sborové odpoledne, které se bude konat 17. 6. od 13.30 hod. v jezdeckém parku v Radonicích!

Těšit se můžete na program pro všechny generace. Budeme sportovat, fandit, více se mezi-generačně poznávat, jíst, pít, zpívat, odpočívat!

Sportu i odpočinku zdar!

Martina Caltová



Sborová dovolená

Rekreační středisko Kletečná od 29. 7. do 5. 8. 2017

Připomínáme, že příjezd bude na večeri a že je ještě stále možnost se přihlásit, ale co nejdříve!

Prvním typem ubytování jsou pokoje v hlavní čtyřpatrové budově, které mají vlastní sociální zařízení. Pokoje jsou tří-, čtyř- a pětilůžkové. (pětilůžkové jsou s jednou palandou).

Druhým typem ubytování jsou bungalovy, které mají vlastní WC a umyvadlo. Sprchy pro bungalovy jsou společné v areálu RS. V bungalovu jsou dva pokoje, jeden pro čtyři osoby na dvou palandách a druhý pro pět osob na dvou palandách a jedné samostatné posteli.

V hotelu pro nás bude zajištěna strava v plné penzi, se svačinkami a pitným režimem pro děti.

Zálohu je nutné zaplatit co nejdříve, doplatek do 30. června 2017.

Pokud se přihlásíte, je nutné:

1. Odevzdat přihlášku Tomáši Němcovi, Radku Novotnému nebo do schránek na přispěvky.
2. Zaplatit zálohu ve výši poloviny celkové ceny za osobu, podle příslušné instrukce, na sborový účet číslo: 1938917359/0800 v.s. 222 do poznámky uveďte Vaše jméno.

Dotazy můžete osobně konzultovat s Tomášem Němcem ve sboru, elektronicky na adrese nomin@volny.cz anebo na telefonu 603 579 273 (ne SMS!).

Radislav Novotný a Tomáš Němec

Evangelium v srdci Prahy

Zpráva o misii na Staroměstském náměstí v čase Velikonoc

Ve středu 5. dubna a v úterý 18. dubna 2017 bylo možné oslovit evangeliem Pražany na Staroměstském náměstí.

Vystoupení kapel Nenadarmo a Shirim Ashirim a oslovení lidí z podia ovlivnilo prostředí Trhů, které se posunulo oproti minulým létům k větší komerčnosti a k menší účasti návštěvníků. Jeviště umístěné do rohu náměstí za Husův pomník bylo více zastrčené, což asi vyhovuje gastroprovozu, ale jen zdánlivě. Větší účast je přeci i v zájmu komerčního využití náměstí. Z našeho pohledu to bylo akustické mínus, protože zvuk z vystoupení nepokrýval celé náměstí.

Samostatnou stránkou našeho vystoupení byly reakce diváků, s kterými jsme se setkávali při rozdáváním tiskovin. Jeden mladík nás prosil, abychom dali leták a další písemnosti jeho přítelkyni, která seděla v té zimě kousek od něj. Jedna paní nám sdělovala, že jeden její syn je už pokřtěný a druhý bude, až si to přečte. Jiné takové setkání promlouvá za všechny:

Při nabídce tiskovin obsluhuje jednoho ze stánku se paní středního věku vyjádřila, že nemá zájem, protože je ateistka a také všichni v tomto stánku jsou ateisté. Odpověď zněla: „To Pánu Bohu vůbec nevadí, klidně si to vezměte a přečtěte.“ Odpovědi dalších dvou robustních mužů bylo potvrzení, že oni jsou opravdu ateisté. V tom okamžiku vstoupil do hry poslední z obsluhy, mladý muž, který prohlásil, ačkoliv měl být také ateistou, že on by si něco přečetl. Dostal letáky i evangelia. Jeden ze starších mužů se v tom okamžiku přihlásil, že on by si tedy taky vzal, a dostal celou sadu. Druhý starší muž se k tomu vyjádřil, že koneckonců za této situace, on by si to taky vzal. Starší žena, která prohlašovala, že všichni jsou ateisté, v tom okamžiku řekla, že ona si taky vezme.

Myslím ale na to, že největší bolest a naše slabost se přece jen projevovala v bázni před rozdáváním tiskovin. Letos jsme jich měli hodně, chvála Pánu. Jenže jsem po všech sborech, s kterými jsem v kontaktu, nemohl nalézt ty, kteří by je na Staromáku rozdávali. Natvrdo řečeno, lidé se obávají a stydí na veřejnosti za Ježíše.

Ale pak přišel na Staromák anděl, aby nám pomohl. Nemyslím muzikanty, i když i ti jistě byli dar shůry. To byl případ druhého vystoupení. Stál jsem nad tiskovinami a ptal se Pána, co mám dělat, když tu se zjevil nějaký pán s otázkou, jestli si může něco vzít a rozdávat?! To byl ten anděl. Odkázal jsem ho na manželku, že hned přijde.

Když jsem vystoupil s uvítáním a podíval se na forbínu, kde byly tiskoviny rozloženy, nic tam nebylo. Pak byl koncert a já jsem se pídil po našich letácích. Pod podium se zase zjevil ten pán a já se ho zeptal, jestli něco rozdal. Odpověděl suše: „Všechno.“ Je možné nevidět, jak Duch Boží na tomto „buřtovém“ Staromáku pracoval? Je možné nevidět Boží práci a vyslyšené modlitby? Příště budeme mít možnost na Staroměstském náměstí kázat Krista o Vánocích.



Robert Filip

Kristus se nás dotknul

Zpívání na Květnou neděli ve Věznici Vinařice a v DPS Šlejnická

Když jsem nastupovala do vinařické věznice, říkal mi pan ředitel, že když budu něco chtít nebo potřebovat, ať si řeknu. Jasně, to známe, slibem nezarmoutíš.

S pěveckým sborem jsme chtěli někam přinést Boží slovo skrze písně, zkoušeli jsme kolem Vánoc na Pankrác, ale neprošlo to. Je nás přece jen víc a na Pankráci není vhodná místnost a taky bývají návštěvy a vůbec. Dveře zůstaly zavřené. Ale mrzelo to. Takže přišel čas vyzkoušet, co ty Vinařice. Napsala jsem žádost panu řediteli a obratem přišla odpověď – povolují. Takhle jednoduše? Ano, přesně tak. Díky Pánu Bohu i vstřícnosti vedení věznice jsme přijeli, zapívali, potěšili sebe i druhé a budeme se těšit příště!

Jana Matulíková

Při vstupu do areálu věznice ve mně ožily vzpomínky na rok prožitý v kasárnách v 80. letech. Bezvýchodnost vězeňského života je ale asi ještě větší. To bylo znát z toho, že když jsme se po dvoře blížili k budově, ve které jsme měli zpívat, ve všech patrech byli vězni nalepeni na okna a vyhlíželi náš příchod. Škoda, že při zpívání jsme mohli být jen s částí z nich. Myslím, že to byl zážitek pro obě strany. Pro nás povzbuzující v tom, že jsme byli nadšeně přijati a že jsme mohli trochu obarvit šed' vězeňského života. Na závěr jsme se rádi připojili k Vinařické hymně kvalitně zpívané všemi přítomnými vězni za doprovodu kytary. Při loučení na chodbě mne dojala prosba vězňů o požehnání.

Jan Voves

Skoro před čtyřiceti roky jsem pracovala jako zapisovatelka u soudu, takže mě prostředí věznice nijak zvlášť nepřekvapilo. (Taky jsem byla s pěveckým sborem z Českého Těšína před deseti léty na výjezdu do Liberce a s kaplanem Martinem Škodou jsme byli sloužit ve věznici Rýnovice.) Spíše mě překvapilo bezpečnostní opatření, že i boty mohou mít kovovou konstrukci a v bezpečnostním rámu zvonit. Posluchači byli ve věznici docela pozorní a libé tóny našich písní v nich mohly vzbudit trochu jiné pocity. Líbila se mi vinařická hymna, kterou doprovázel jeden vězen na kytaru a to velmi procítěně (že i ve věznici se dá chválit Pána, když jej člověk přijme do svého srdce).

Lydie Boszczyková

Zpěvem Tě oslavujeme, Pane Ježíši! A tak to bylo i na květnou neděli. Po shromáždění měl celý náš pěvecký sbor krásné společenství u stolu a po vydatném obědě jsme se vydali na pěvecké turné. První zastávka byla ve věznici Vinařice. Někteří z nás měli trochu svíravý pocit a při průchodu vězeňským dvorem mnoha z nás do zpěvu moc nebylo. To, co se ale potom odehrálo ve společenské místnosti, předčilo naše očekávání. Dorazilo cca 30 vězňů, kteří vytvořili atmosféru nabitou radostí a vděčností. Písně z nás prýštily úplně samy a chválit Pána Ježíše bylo neuvěřitelně

snadné a samozřejmé. Já s manželem jsme si říkali, že takhle krásně a lehce se nám snad ještě nezpívalo. Na závěr nám na oplátku zazpívali naši posluchači svoji vinařickou hymnu a já měla na krajíčku. Láďa se zase strašně styděl, že takovým fantastickým zpěvákům si vůbec „dovolil“ zpívat, ale stejně bychom se tam znovu rádi vydali. Obzvlášť jestli se podaří to, co naši – teď už můžu říct – kolegové z Vinařic slibují, že do příště nacvičí některé písně a zazpívají si je s námi.

Druhou zastávkou pak byl dům s pečovatelskou službou Praha – Šlejnická. Atmosféra byla trochu komornější a dost ji ovlivnila zpráva, že před pár hodinami zemřel bratr Plichta. Mně osobně to pomohlo víc se soustředit na slova všech písní a hlouběji si prožít vděčnost nejen za dar zpěvu ale za dar života vůbec. A jsem přesvědčena, že radost, kterou jsme ten den rozdali, se nám samotným vrátila mnohonásobně. Děkujeme, Pane Bože, za dar zpěvu!

Petra Veselá

Během jednoho odpoledne jsem s pěveckým sborem navštívila věznici ve Vinařicích a poté domov s pečovatelskou službou Šlejnická. Na obou místech jsou lidé ne úplně dobrovolně. Jedni proto, že se provinili proti zákonu a byli odsouzeni a druhí proto, že už jsou staří a nemohou být sami. Na obou místech je o ně dobře postaráno, ale ani jedni nemohou z místa, kde jsou, odejít. Jedni mají sílu, ale nemají svobodu. Druzí mají svobodu, ale už nemají sílu ji využít.

Byla to pro mne nová zkušenost a uvědomila jsem si, jak z lidského pohledu je tenká hranice mezi svobodou a nesvobodou. Skrze víru v Ježíše Krista přesto mohou být lidé „svobodní“ na obou místech.

Naďa Štěpánová

Milí bratři a sestry v Pánu Ježíši Kristu, jménem našeho zdejšího vinařického sboru, a jménem mých bratří v Pánu Ježíši Kristu Vám velmi děkujeme za Vaši návštěvu ve zdejších vězeňských prostorách. Mí bratři a sestry, Váš pěvecký sbor nás velmi potěšil a inspiroval. To doslova... Jelikož to pro nás bylo něco nového a Váš pěvecký sbor i Vy jste v nás zanechali obrovské nadšení, ale také mnoho užitečného pro ducha, a proto bych ještě jednou i já velmi rád poděkoval za to, co děláte. Velmi mě těší to, že Váš pěvecký sbor si vybral náš Pán k práci. Je to velmi krásné a ve mně jste zanechali nádhernou vzpomínku. Díky Vám a hlavně díky našemu Pánu Ježíši Kristu. Mí bratři a sestry, rád bych Vám oznámil, že i my zde ve věznici díky Vaší návštěvě a díky naší paní kaplance Janě bychom zde rádi založili takový sbor a také bychom si s Vámi velmi rádi zazpívali a už se na to bratři i já velmi těšíme. Mí bratři a sestry, jménem nás všech zde ve Vinařicích se s Vámi prozatím loučím. Milost a láska našeho Pána a jeho syna Ježíše Krista s Vámi se všemi.

PS: Pán Bůh je milostivý a velmi milosrdný, on vidí do každého lidského srdce, a tak prosím Pána i jeho jediného syna Ježíše Krista o to, aby ve Vašich srdcích zapálil plamínek jeho vroucné a nikdy nekončící se lásky.

S pozdravem bratr Viliam Vöröš

Sederová večeře v nemocnici

V mnoha sborech se ve velikonočním týdnu pořádají Sederové večeře. V Neveklově a na Smíchově jsme jí pořádali již počtvrté, ale tentokrát poprvé v Benešově.

Na podzim loňského roku jsem zahájil službu v Nemocnici Rudolfa a Stefanie v Benešově. Sloužím přibližně dvakrát do měsíce na odděleních lůžek dlouhodobé péče. Často mě doprovází i moje manželka Jitka. Letos na jednom ze dvou oddělení mohli lidé zažít něco, co asi dosud nikdy nezažili. Dostal jsem povolení udělat na oddělení Sederovou večeři pro pacienty v doprovodu židovských písní. Písně zpívala moje dlouholetá přítelkyně Marie Kozáková. Vzhledem k tomu, že se jedná o pacienty většinou ve vysokém stáří, bylo třeba Sederovou večeři upravit „na míru“ podmínkám, stáří a onemocnění. Zvolil jsem jednoduchou strategii – tři minuty vyprávění – židovská píseň – ochutnávka pokrmů. Tento postup jsem opakoval, dokud jsme neprošli téměř celým pořádkem Sederové večeře. Mohl jsem tak lidem přiblížit velikonoční příběh, smysl velikonoce, ale také hovořit o potřebě smíření a odpouštění hříchů.

Sederová večeře se lidem moc líbila a otevřela dveře k novým setkáním. Pozornost upoutala i u sestřiček. Arteterapeutka, která pracuje na oddělení, bydlí v Neveklově. Začala mi psát na lístek pacienty, kteří by se mnou chtěli hovořit. Hosté byli moc vděční za to, co jsem pro ně udělal, a za zpěv Marie. Zpívali jsme nakonec i několik lidových písní, které jsou starým lidem blízké. To potěšilo jejich srdce ještě více – a to je důležité. A znovu objevuji, že láska otevírá srdce k pastýřské péči a ke zvěstování evangelia. Podíl na tom máte i vy, protože díky vaší podpoře mohu sloužit a mohla při Sederové večeři posloužit i Marie Kozáková svým krásným zpěvem. Týden na to jsem měl znovu službu a dva lidé ze sederových hostů si mě vyžádali na rozhovor. Modlete se za mne, abych měl moudrost Ducha do prostředí, kde se cítím bezmocnější než kdekoli jinde. Ale Pán nezapomíná ani na ty, kdo jsou na poslední míli svého života.

Tomáš Trávníček

Klub Samari

V dobročinné kavárně Cesta domů



www.klubsamari.cz

Program na květen – vždy ve čtvrtek od 18.30; vstupné dobrovolné:

11. 5. Sýrie – země utrpení: O situaci na Blízkém východě s komentátorem ČRo, politologem, filozofem a religionistou Janem Fingerlandem.

18. 5. Místo křesťana v mezináboženských vztazích: Přehled historie a současných strategií vztahů. Dialog, spolupráce, sdílení a křesťanská účast v nich. Přednáška religionisty Ivana Štampacha.

1. 6. Sebastian Trio: Klasická hudba interpretovaná komorním souborem ve složení: Kateřina Jansová (flétna), Simona Hečová (violoncello) a Alice Voborská (klavír).

Jan Voves

Depeše z plavby Jiřího Čecha

Od dubna do října brázdí evropská moře náš bratr Jiří Čech. Domluvili jsme se, že bude posílat pravidelné depeše, jak se mu daří.

Depeše I.

První týden rozhodně nebyl z těch nejlepších. Tři dny nám pršelo, a když přestalo, tak jen pro to, aby začalo lejt. A aby toho nebylo málo, tak ve středu nám mlátily do lodi kroupy (!). Byl to kurz, takže jsem je měl připravit ke zkoušce. Posádka byla pestrá: Jeden docela šikovnej kluk, který už licenci má, ale jel jen proto, aby tý paní, co měl s sebou (a se kterou chce v létě plavat) ukázat, jak je to na lodi pěkný. Moc se to nepovedlo. Loď ji vůbec nezajímala a za celou dobu se nedotkla jediného lana. Ostatní čtyři se připravovali na zkoušku. Dva mladý kluci byli bezva. Zato zbylá manželská dvojice mi dala zabrat. On byl sice manuálně šikovnej, ale nechápal nic. Např. dalo práci ho naučit, že sever se označuje „N“ a východ „E“ a podobně. Nejhorší to bylo s jeho manželkou. Hysterická, uječená dáma, která se po upozornění, že na otázku odpovídá chybně, rozplakala a začala na mně řvát, že jsem si na ni zasednul. Když šly otázky kolem a já ji vynechal, podobná scéna se opakovala. No nic, přežil jsem to. Už odjeli, loď jsem předal a čekám na novou posádku (včetně Jany) a pojedeme do Benátek. Jsem tu teprve týden a už mi chybí prostředí církve. Ještě, že mám od Bohouška Jareše nahraná kázání a biblické. Zdravím.

Jirka Čech

Depeše II.

Konečně mám čas sednout si ke klávesnici. Plavba do Benátek se celkem povedla. Jeli jsme na patnáctimetrovém katamaránu (loď se dvěma trupy – plováky). Katamarány nemám rád, raději jezdím s klasickou lodí. V posádce byla i Jana a dva chlapi, kteří nebyli na lodi poprvé, takže jsem na to nebyl sám. Zbylí čtyři toho moc neuměli, ale taky to přežili. Měli jsme málo větru, takže jsme většinu cesty promotorovali.

Jestli jsem si při první plavbě stěžoval na posádku, tak jsem netušil, co mne čeká třetí týden. Manželská dvojice se šestiletými dvojčaty. S rodiči jsem každý den pár hodin probíral teorii a připravoval je na zkoušku pro získání chorvatské licence. Dětiny byly fajn. Manžel klidný, pohodový sympaták. Zato paní mi dala zabrat. Právnička (to není povolání, ale diagnóza), která při každé příležitosti (lednička málo chladí, topení málo topí, ve skřínce je málo ramínek...) hodlala psát reklamační protokol. Horší ale bylo, když při trochu silnějším větru (vhodným pro plachtění) se hystericky rozplakala a až tři hodiny na mě ječela, že musím volat o pomoc, a když jsem se ptal proč, sápal se k vysílačce, že tedy bude volat sama. Musel jsem vypnout jistič, aby to neudělala, když jsem musel být u kormidla. A to se opakovalo denně! Poslední dva dny jsem zalhal, že vítr bude silný a že bude lepší schovat se do přístavu. Souhlasila a byl klid. V pátek jsem je odtáhnul na kapitanát a po úspěšné zkoušce máme o další „kapitánku“ navíc.

Minulý týden byl opět přejezd do Benátek. Tentokrát na tradiční patnáctimetrové lodi. Cesta tam byla pohodová včetně několika hejn delfínů. V neděli ráno jsme se



v Zadaru odvážali a v pondělí se setměním byli v marině proti dóžecímu paláci. Přeplovba měla být spojená s kurzem, takže jsem musel metat moudra, a oni se tvářili, že mi to věří. Cesta zpátky byla dramatická. Foukalo proti nám silou 6 (v pořadech až 7) Beaufortů. Do takového větru bych nevyjížděl, kdybych nemusel, ale pánové potřebovali být v pátek v Zadaru na zkoušce. Zvládli jsme to. Včera odjeli, já dneska předal loď, přejel do Biogradu a čekám do odpoledne na další loď a posádku.

Pár týdnů jsem pryč a uvědomuji si, jak mi chybí kontakt se sborem. Ještě že mohu ve volných chvílích poslouchat z internetu záznamy kázání a biblických hodin.

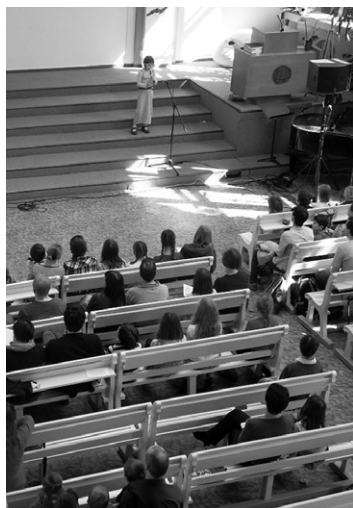
Jirka

Individuální vzdělávání v Soukendě

Domácí škola jako skvělé místo pro socializaci dítěte

Jsme skupina rodičů, kteří se rozhodli ponechat si zodpovědnost za vzdělávání svých dětí a nepřenesli jsme ji na školu. Jsme nadšení, že můžeme tímto způsobem učit své děti nejen číst a psát, ale také jim předávat své názory, zkušenosti a žebříček hodnot. Naší nevýhodou je, že nemáme žádné místo, kde bychom se mohli scházet ve větším počtu. V domácnostech bychom se celkem tísnili, a přestože jsme druh školního vzdělávání, nemáme žádnou svoji vlastní budovu.

Proto jsme se rozhodli hledat nějaké místo, kde bychom se mohli scházet a společně vymýšlet projekty pro děti. V té době Hanku Žezulovou napadlo, že bychom mohli oslovit vedení její domovské církve. S napětím jsme čekali, jak vše dopadne. Bohu díky to vyšlo a my jsme se mohli začít scházet v CB Soukenická.



To bylo v roce 2008. Od té doby proběhla spousta dílniček na různá témata. Povíдали jsme si o české historii, o světové historii, tvořili vánočně i velikonocně, pracovali jsme na projektech o hmyzu, literatuře a mnoho dalších, z nichž některé již upadly v zapomnění, ale některé přetrvaly v myslích účastníků. Ale důležité pro nás bylo, že jsme našli místo, kde se mohou naše děti setkávat a vědět o sobě, seznamovat se a domlouvat si další setkání, tentokrát již na soukromější úrovni. Nezůstalo však jen u pracovních dílniček, ale postupně vyrostl plán, že by bylo hezké, aby se děti z individuálního vzdělávání mohly podělit o své dosud získané vědomosti a dovednosti. Proto jsme na jaro 2009 naplánovali první Akademii domácích školáků. Děti hrály na klavír, na housle, na flétny, nacvičily si divadelní představení, módní přehlídku, přinesly ukázat své

výtvarné výrobky i malířské počiny. K tomu jsme měli dobré jídlo a pití, povíдалo se, sdílelo o starostech i radostech domácí školy. Jelikož se akce opravdu vydařila, měla pokračování i další roky. V letošním roce by to měl být již 9. ročník.

Jsme vděční, že se můžeme scházet v prostorách této církve. Jsou mezi námi věřící i nevěřící a díky tomu se mohou nevěřící rodiny setkávat s křesťany, poznávat je a vidět, že jsou to normální lidé, kterých není třeba se bát, ba je možno na nich vidět, že mají v sobě spoustu naděje pro další život.

Dílničkami prošlo mnoho dětí. Řada z nich je již na vysokých školách nebo nastoupily do zaměstnání. S láskou vzpomínají na dobu, kdy se jim rodiče věnovali třeba i tím, že s nimi vyrazili na dílničky nebo na Akademii. Nyní sem chodí nové děti, vymýšlíme nové nápady. Ale Bohu díky, místo zůstává stejné.

Lucie Beštová

Informace ze staršovstva

Neveklov – ustavení Rady stanice proběhne v Neveklově v neděli 14. 5. 2017.

Žádost o vikariát Tomáše Trávníčka – staršovstvo po jednání s RCB oficiálně požádalo o přijetí bratra Tomáše Trávníčka do vikariátu.

Sborové webové stránky – nový web je nyní v pracovní verzi, konečná editace textů probíhá, sestra Kamila Beranová je připravena se aktivně starat o sborový web.

Konference – staršovstvo s delegáty Adamem Sedláčkem a Pavlem Černým prodiskutovali všechny návrhy včetně dovolby do Rady Církve bratrské. Konference bude probíhat v Písku ve dnech 12. až 13. května 2017.

Letnice – na Letnici připravujeme dopolední slavnostní bohoslužby na všech místech sboru a potom odpolední shromáždění v Soukenické pro Prahu a okolí s bratrem Petrem Jaškem.

Biblické hodiny se Žižkovem – i letos budeme mít letní biblické hodiny dohromady se žižkovským sborem. V červenci a na začátku srpna na Žižkově, po návratu ze sborové dovolené do konce srpna u nás v Soukenické.

Hospodářské úkoly sboru – správce sborového domu Anatoly Nikiforov předložil staršovstvu žádost o ukončení pracovního poměru dohodou k 1. 7. 2017, staršovstvo bere na vědomí.

Brigády – pokračování po polovině května, v sobotu 20. 5. a ve středu 24. 5.

Setkání s pastorační asistentkou – staršovstvo jednalo s Janou Matulíkovou, které pověřila o své službě na sboru po půl roce. Připravuje v týdnu dvoje setkání Maminek dle věku dětí. Dále hovořila o programech pro manželské páry a o seznamování se sborem.

Příští staršovstvo – v pondělí – 15. 5. 2017.

Staršovstvo

NAROZENINY

Davidová Jaroslava	1. 5.
Košťál Jiří	1. 5.
Němeček Jan st.	2. 5.
Skalická Marta	2. 5.
Koudela Jindřich	4. 5.
Vovsová Hana	4. 5.
Hlavnička Jiří	5. 5.
Pospíchalová Lydia	5. 5.
Paterová Hana	8. 5.
Bíba Vladimír	10. 5.
Kupilíková Jolana	10. 5.
Marek Blahoslav	10. 5.
Sadloňová Renata	10. 5.
Försterová Věra	11. 5.
Holanová Markéta	13. 5.
Bydžovská Marie	14. 5.
Drábková Kateřina	14. 5.
Trávníček Samuel	14. 5.
Žezulová Adolfa	15. 5.
Serbin Daniel	18. 5.
Davidenková Dana	20. 5.
Kupilík Václav	20. 5.
Černý Pavel	21. 5.
Tauer Pavel	23. 5.
Borovičková Hana ml.	24. 5.
Calta Michal	24. 5.
Pospíchal Miroslav ml.	24. 5.
Váňová Alžběta	25. 5.
Špinarová Eva	27. 5.
Hruška Miloslav	28. 5.
Němec Tomáš	28. 5.
Pavlíček Josef	28. 5.
Poláková Hana	28. 5.
Ligušová Daniela	31. 5.
Skalický Milan	31. 5.
Váňová Andrea	31. 5.

Zveme

Letnice – v neděli 4. června 2017 se v našem sboru uskuteční celopražské shromáždění vděčnosti s názvem Moc Ducha v slabosti těla. Hosty budou bratr Petr Jašek, humanitární pracovník organizace Hlas mučedníků, Daniel Fajfr, předseda ERC a RCB a Daniel Kaleta, kazatel CB v Kladně, hrát bude kapela Worship Vision.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.00	modlitební chvíle
	9.00	výuka náboženství
	10.00	NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru po skončení je příležitost k setkání v Klubu u čaje a kávy
Úterý	15.00	setkání nad biblí
	18.30	setkání nad biblí
Středa	9.30	setkání maminek s dětmi
Čtvrtek	16.30	setkání Awany
	18.00	setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	Kaple za cukrárnou S. K. Neumanna 88, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXVII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Jan Němeček, Blahoslav Marek
tel.: 724 285 687, 222 312 534 ▪ e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1>